

סה:

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

מסורת הש"ס

עין משפט
טר מצוה

קעם א מ"י מ"י מ"י מ"י
כלאס הלכה ז
וסיג מהלכות שבתות
הלכה ז קמג לאין קפל
רפת טושיב י"ד סי' לא
ספתי יא וטושיב ח"מ סי'
שלם ספתי ז:
קב ב מ"י סי' הל' ע"ז
הלכה ז קמג לאין
לז:
קמא ב מ"י סי' הל' ג
קמג לאין לז:
קמב ד מ"י סי' הל' א
קמג עטין לז:
קמג ד מ"י סי' הל' הל'
י קמג לאין ג
טושיב י"ד סי' קמג ספתי
ז:
קמב ד מ"י סי' הל' ח
י קמג לאין ג
י"ד סי' ספתי ג ספתי טו:
קמב ד מ"י סי' הלכה ד
טושיב י"ד סי' ספתי ג:

יצאו עדים. תימה למ"ל למעוטי עדים וזממין מקרקן הא אפילו בשוגג מוקטלי ללא בעי התראה וי"ל דמשכחת לה שהחמו קודם גמר דין לאין נהרגין עד שיגמר הדין א"כ כגון שחזרו בן מעלמן ואמרו מזדיין אמתו: **הואיל** וישנו בק"ט. תימה כי הדר ביה משיטת דקול ומסקן שאני עדים וזממין הואיל וישקן בראיה מאי משני מכל הני דמני כמ"כ נהדיא עדים וזממין דממעט מעשה מקלל אביו ואמו ומקית ומדיח וניבא השקר ובספרים וזממין ל"ג עדים וזממין וה"ג אלף אמר רבא שאני מגדף הואיל וישנו בקול וכי פריך וקול לרבי יוחנן לאו מעשה הוא לא פריך אלף מעדים וזממין לחיוביה דמורה ר' יוחנן ככוליה דקול לאו מעשה הוא אלף דוקא גבי חסמה משום דנדברו קא עבד מעשה כההנהמה שמה לאכול והוא גוער בה וקפסא ראשה עבד עדים וזממין דבידוריהו עבדי מעשה לחייב הנדון מדע (ד) ודנפרק בתרא דמכות (דף טז:) א"ל רבי יוחנן למתא לא תימני מימר דבידוריה עבד מעשה אלמא לא חשיב עקימת שפמיו מעשה אלף היכא דנדיבורו עבד מעשה הלכך שטיחא דקול קאי ולא הדרא ביה אלף מעדים וזממין מיהו כפ"י דכריתות (דף ז.) קשה דליכא התם כל הך סוגיא ושיטיחא דקול לימא התם כלל וא"כ תקשה ליה מכל הני דמורת כהניס:

מתיב ר' יורא יצאו עדים וזממין שאין בהן מעשה ואמאי הא ליתגרו בלב אמר רבא שאני עדים וזממין הואיל וישנו בקול וקול לרבי יוחנן לאו מעשה הוא והא איתמר חסמה בקול והנהיגה בקול רבי יוחנן אמר חייב ור"ל אמר פטור רבי יוחנן אמר חייב עקימת פיו היא מעשה ר"ל אמר פטור עקימת פיו לא היא מעשה אלא אמר רבא שאני עדים וזממין הואיל וישנו בראיה ח"ר כבעל אוב זה המדבר בין הפרקים ומבין אצילי דיו ידעוני זה המניח עצם ידוע בפיו והוא מדבר מאליו מיתובי יהיה כאוב מארץ קולך מאי לאו דמשתעי כי אורחיה לא דסליק ויחיב בין הפרקים ומשתעי שמעו ותאמר האשה אל שאלו אלהים ראיתי עולים מן הארץ מאי לאו דמשתעי כי אורחיה לא דיתבי בין הפרקים ומשתעי ח"ר בעל אוב אחד המעלה בזכורו ואחד הגשאל בגולגולת מה בין זה לזה מעלה בזכורו אינו עולה כדרכו ואינו עולה בשבת נשאל בגולגולת עולה כדרכו ועולה בשבת עולה להיכא סליק הא קמיה מנח אלא אימא עונה כדרכו ועונה בשבת ואף שאלה זו שאל טורנוסרופוס (א) את ר"ע אמר לו ומה יום מיומם אמר לו ומה גבר מגוברין א"ל דמרי צבי שבת ומה דמרי צבי א"ל הכי קאמינא לך מי יימר דהאידינא שבתא אמר לו נהר סבמיון יוכיח בעל אוב יוכיח קברו של אביו יוכיח שאין מעלה עשן בשבת אמר לו ביזתו ביישורו וקולתו שואל אוב היינו דורש אל המתים דורש למתים כדתניא (ג) ודורש אל המתים זה המרעיב עצמו והולך ולן בבה"ק (ב) כדי שתשרה עליו רוח טומאה וכשהיה ר"ע מגיע למקרא זה היה בוכה ומה המרעיב עצמו כדי שתשרה עליו רוח טומאה שורה עליו רוח טומאה על אחת כמה וכמה אבל מה אעשה שעונותינו גרמו לנו שנאמר כי אין [אם] עונותיכם היו מברילים בנייכם לבין אלהיכם אמר רבא אי בעו צדיקי ברו עלמא שנאמר כי עונותיכם היו מברילים וגו' רבא (א) ברא גברא שדריה לקמיה דר' יורא הוה קא משתעי בהדיה ולא הוה קא מהדר ליה אמר ליה מן חבירא את הדר לעפרך (ב) רב תינא ורב אושעיא הוו יתבי כל מעלי שבתא ועסקי בספר צידה ומיברו להו עיגלא תילתא ואכלי ליה תנו רבנן מעונן ר' שמעון אומר זה המעביר שבעה מיני זכור על העין והכ"א (ג) והא האוחז את העינים ר"ע אומר יה המחשב עתים ושעות ואומר היום יפה לצאת למחר יפה ליקח לימורי ערבי שביעיות חמיסין יפות עיקורי קטניות מהיות רעות תנו רבנן המנחש זה האומר פתו נפלה מפיו מקלו נפלה מידו בנו קורא לו מאחריו עורב קורא לו צבי הפסיקו בדרך נחש מימינו ושועל משמאלו אל

(א) כריתות ד. כ"ג (ב) כ"ג ז. (ג) ישי טוספת ימות קי. (ד) ד"ה כה"ל (ז) (מסות ד. ז.) (ח) (נכר אלפס עגפ. נחכ כס דר הלי נכסו הילול וישן כלאי דמי"ש שאחרן כפרוסי.) (י) (נב"ש טקף: הרש"פ.) (יא) (ז"ה י"ד וע"ש כפרוסי.) (יב) (רע"ב גרים רבה.) (יג) (לקתן טו.) (יד) (ויקרא דבורא דמנחם פכשה א סי"א.) (טו) (ויקרא ד. ז.) (ז) (ב"ש: העל"מ.) (יז) (נ"י רש"י עירובין סג. וע"ש רש"י ספסות סה. ויק"ט וע"י סופי ג"י טו. ורש"י סנה"א.) (יח) (ב"ש: שבתה.) (יט) (ז"ל דפסיק דמורה דף ג.)

תורה אור השלם

1. השפלת טארץ חדרבד ומעפר חשח אפרתך ויהי כאוב טארץ קולך ומעפר אפרתך תצמצם: ישעיהו כ"ד ויאמר לה המלך אל הדיא כי מה ראית והאמר האשה אל שאלו אלהים ראיתי עולים מן הארץ שמואל א' ח" ג והבר הבר ושאל אוב ויענו דורש אל המתים דברים י"א 4. כי אם עונותינו היו מברילים בנייב לבין אלהיכם והאוחזים קנים מכס השחרור קנים מכס משמוע: ישעיהו נ"ב ב

מוסף רש"י

יצאו עדים וזממין. כמות הכניס גבי פר כותב ומתקן חסות, וכן מתקן חסות, שייבט דברים שכן בענותם כיכנס ודברים שאין בענותם כוככס יסיל שאני מניח הספית והמדת ועדים וזממין מ"ל ועשה ילאו אל שאין כות מעשה ילאו מכלל טעמא (ב) ויחזיק (ג) הסמה בקול. כשהיה שמה לאמל היה נופר בה (ב"מ ז.) והנהיגה בקול כללואו ואינו אוחז במדע (שם). עקימת פיו הרי מעשה והוא ליה לא שיש מעשה ולוקח פלי (שם). הראיל וישקן בראיה. עיקר עזומן כהלית הפין שמשדירן מה שא"ל הלכך לא חשיב מעשה (שם). דוח טומאה. ממת הל"ס שקורין במתמ"ר האוחזים את העינים (נדה ז.) ועסקי בספר יצירה. ומתלה אכרו ליה עגלא מתלה על ידי חסוי מטרפס אוחיות השם כהנה נגאל העולם ואין כלן משום מעשות ומעשה כקריה קין שם קדושה על (לכות יז.)

ועונה מה שזאלין אמו ע"י כישוף: אינו עולה כדרכו. אלף רגלו למעלה בין עולה כדרכו. ולא סליק למיתב בין הפרקים: מה היום מיומם. למה תהסג גזר שנת יומר משאר ימים: ומה יום מנובין. מה לאיס סמוך להיות שר וגדול מכל אנשים: דמרי צבי. אדעי ספך לגדלני המלך קיסר המשליטי: שנה נמי דמרי צבי. הקב"ה חסך והסיר על כבודו: דמי יימר דהאידינא שפסא היא. ודילמא אחד משאר ימים הוא שבת: נהר סבמיון ויכית. נהר אחד של אנשים וכלל ימות השבת שופך והולך ויבוס השבת שוקט ונח: בעל אוב יוכיח. שאני עולה בשבת: קברו של אביו. דטורנוסרופוס כל ימות השבת היה מעלה עשן שהיה נדון ושקרף וכשבת פושעי ניהנס שוכנין: כיווין בנישמו קלנשו. הך קללה אינה אלף גדות וכן היה לשונם כמו (מלכים א ג) קללה נמלתה שלא היה שם קללה אלף גדות: סיינו דורש אל המפסס. ולמה נכתבו שנייה במקום אחד: שפסרה רוח עומאש עליו. שד של בית הקברות יהא אהובו ומסייעו ככשפיו: המרעיב עצמו כדי שפסרה עליו רוח טהרה. נבואת שכינה: עכ"ל. שהיא המדה נותנת שעי מענית ובקשה תשרה עליו שכינה דהא מדה טובה ימירה

על מדת פורענות ואנו לועקין על כך ואין אנו נענין אלל מה אעשה וכו': אי בעו לדיקי. להיות נקיים מכל עון: הוו ברו עגלא שנאמר כי אם עונותיכם היו מברילים. הא אם לא היו בהם עונות אין כאן הבדלה: ברא גברא. ע"י ספר יצירה שמלמדו לרוך אוחיות של סם: ולא היה מסדר ליה. שלא היה בו דבור: מן חבירא. הנכרואיס ע"י החברים אהה: עיגלא סילתא. גדול כלאו הגיע לשליש שניו וגמרה גדילתו דהכי שכיחי ומעלי למיכל כמו (ב"מ דף סה.) ומגדלין אוחין עד סהיו משולשין. ל"א (א) שהיה טוב ובעל טעם כאליו הוא שלישי לנטון: ככסה מיני זכור. שכנת זרע מו' בריות ומעביר על עיניו ועושה כשפים: אוחו אם שטינים. אוחו וסוגר עיני הכריות ומראה להם כאלו עושה דברים של פלא והוא אינו עושה כלום: הממשב עטים ושעות. לשון מעונן כמו בעל עונות שנבחרין את העונה ואומר היום יפה ללכת לדרך ויללח למחר יפה ליקח מקח וישתכר בו הלוקחו: למודי ערכי שביעיות. כלומר ערב שביעית למדין ורגילין להיות חטין יפות: עקרי קטניות מהיום רעות. כלומר העוקר קטנית ואינו קולחך שוב אינן מתלעות ואין מרקיות: פשו נפלה מפיו. גרף לראב היום מהיק: נהש כל מימינו או שועל משמאלו.